

VETRÓ FERENC VERSEI

HUPPANÓ VERS

mert arcod rügye szemed
kinyitom
mert hajad pázsit
letaposom
lehetsz terméskő
kifaraglak
mellékes hogy e kettős dallal
hová jutok

az éj kerekded kötése alatt
sebek sebek húzódnak sötétben
és föld-szerelem buggyan a rögben
lám feketébe készül
amint megleli a halált utána lép
s az utak méltóságosan lelassulnak a
bölcstől mindig egyformán helyesen
parányi menetté andalog a lét

és nemsokára hajnalodik
ím érdes mosollyal hajnalodik
pecsétesen míg pára pereg
ásít az árok egymagában vízre gondol
föllissza a folyókat majd torkát keresi
így források nyílnak
pára ködösül de vérrel teli

rongy szövődik hogy föltörölje a hajnalt
a neszek fonalak színük oly kirakatosan tarka
a takarító-pillanatok végre lehajolnak
lábtörölők tisztulnak örökösen
ezután emelet támolyog és fényt talál
nem érti miért hát befesti
mert használta kiteszi az ablakba
s várakozik

mert téged Majának hívnak
így szólítalak

G A L A M B O K

milyen turbékoló szerelmi tárna a kerítés mögött
az ösztönös fészeknek meleg pihéi felbolygatva
rajta galambok ontják egymás csőrébe leheletüket

mély bűgő hullámban forgolódik az udvar
de egy akaratlan töréssel röppenő csoportba
szárnycsapások keringnek már fönny magosan
a szétdarabolt kékből oly könnyedén
visszatérést festegetnek

vajon álmodnak-e ezek most a vízről
mely itatóikban piszkosra apad
ím a felhőkig szállnak és röptükben
szürcsölik az esőt
mert arra párkányok nincsenek elfáradnak
mindig fáradtan keresik a várost

meglehet hogy hirtelen villannak alattuk a házak
de a messzeséget szárnyukban hordják és mi
fönny látjuk őket ismét ugye látjuk emberek

*

Az anyák egyszerre megállnak mint a hajó
horgonyt vetnek az otthonok tengeres melegében
mert megérik hogy annyi vihart nevelnek már
tomboló igaz vihart mely szeretetükben keresgél

szőke hajuk sima és nem deresedik
gyéren kontyba fonják hogy omlani gyors legyen
ha elmennek a gyerekek

gyorspostát várnak
s nem igaz a vád hogy cserepek lyukasodnak
és befolyik az ég fiuk szabadsága tetőjén
nem igaz! csillagok nem esengnek
ezután is sokallja csillagait az éj
magányosan homogén nem lesz szabályos az úr

H I V A T Á S

ezután csak arra megyek amerre a cső
kútásóként fúrok le a földbe
körmöm alatt még kövek csörömpölnek
mint nevető-síró gyermekcsínyek
tudom sok játék közül nehéz
kiválasztani a legszebbiket
mellyel értelmesen tehetsz-vehetsz

mert számomra a cél csak egy ér lehet
rejtekében duzzadó ér
hozzá kell jutnom hogy utána
mint elem belevegyüljek
nem elég kékre festeni valahol a földet
onnan forrás sose iramlik